

Sygn. akt X C 4950/17

X C 4951/17

I C 5032/17

I C 1183/18

O., 06.08.2018 r.

UZASADNIENIE WYROKU Z DNIA 06.07.2018 r.

I. STANOWISKA STRON

1. Powód M. O. złożył sprzeciw od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w O. z dnia 21.09.2017 roku, wydanego w sprawie SKO.720.143.2017, tj. o ustalenie, że zmiana stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału w wysokości (...) w działce gruntu nr (...) o pow. 50 m², położonej w O. przy ul. (...) nr KW (...) z 1% na 3% jest nieuzasadniona. Powyższa sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt X C 4950/17.
2. M. O. złożył również sprzeciw od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w O. z dnia 21.09.2017 roku, wydanego w sprawie SKO.720.142.2017, dotyczącego działek gruntu 72-393/2 i 72/242/1 o łącznej pow. 351 m², nr KW (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt X C 4951/17.
3. M. K. złożyła sprzeciwy w sprawach SKO.720.141.2017 i SKO.720.140.2017, dotyczących udziału w tych samych nieruchomościach co M. O.. Sprawy powyższe zostały zarejestrowane pod sygn. akt I C 5032/17 i I C 1183/18.
4. Wszystkie ww. sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą X C 4950/17.
5. Powodowie w uzasadnieniu sprzeciwów wskazali, że pozwana Gmina O. dokonała zmiany stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste na spornych nieruchomościach z 1% na 3%. Powyższa zmiana była jednak nieuprawniona, gdyż nie spełniły się ustawowe przesłanki do jej zastosowania.
6. Działka ewidencyjna oznaczona nr (...) stanowi chodnik, zaś 72-393/2 i 72/242/1 parking i drogę dojazdową. Powyższe nieruchomości nigdy więc nie były przeznaczone na cele mieszkaniowe, tak więc nie ma podstaw do przyjmowania, by doszło do jakiegokolwiek zmiany ich przeznaczenia.
7. Stosunek prawny użytkowania wieczystego ma zaś charakter umowny, dlatego też poza przypadkami wskazanymi ściśle w ustawie nie jest dopuszczalna jednostronna zmiana stawki procentowej opłaty rocznej, nawet jeżeli pierwotnie miałyby być ona ustalona w nieprawidłowej wysokości.
8. Z ostrożności procesowej powodowie wskazali, że pod przedmiotowymi działkami gruntu przebiega gazociąg oraz sieci telekomunikacyjne, zaś nawierzchnia służy mieszkańcom jako ciąg pieszy. W konsekwencji uzasadnieniem dla stosowania 1% stawki opłaty jest fakt, że nieruchomość służy realizacji infrastruktury technicznej oraz innym celom publicznym.
9. Powodowie wskazali też, że w sytuacji gdy Gmina zwiększa stawkę procentową opłaty z uwagi na zmianę celu wykorzystania gruntu, to powinna być również zmieniona wycena wartości działki. Do wyliczenia wysokości opłaty rocznej przyjęto bowiem operaty szacunkowe z 2008 roku, w których wartość spornych działek wyceniono łącznie z działką (...), przyjmując ich przeznaczenie pod budownictwo wielorodzinne. Na działkach (...) nie może dojść do realizacji żadnej inwestycji budowlanej, a do ustalenia wartości tej działki należałoby przyjąć transakcje dotyczące nieruchomości podobnych, a zatem nabywanych w celu ich przeznaczenia na drogi dojazdowe, ciągi piesze oraz obszary zieleni miejskiej.

10. Powódka M. K. w swoich sprzeciwach podniosła ponadto okoliczność, iż wbrew twierdzeniu pozwanej nie doszło do zmiany przeznaczenia nieruchomości oznaczonej działką nr (...), a budynek przy ul. (...) w dalszym ciągu jest wykorzystywany na cele mieszkaniowe - w lokalach w nim się znajdujących nie jest prowadzona działalność gospodarcza.

11. W odpowiedzi na pozew Gmina O. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

12. W uzasadnieniu wskazała, że skoro lokale położone w budynku przy ul. (...) w O. wykorzystywane są na cele związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, to odpadła podstawa do stosowania preferencyjnej stawki opłaty rocznej, przewidzianej dla nieruchomości służącej celom mieszkaniowym. Jako że sporne nieruchomości zostały oddane powodom w użytkowanie wieczyste w trybie bezprzetargowym, w celu poprawy zagospodarowania nieruchomości przyległej, to należy przyjąć, iż służą one do obsługi budynku, stanowiąc jedną całość gospodarczą. W konsekwencji powinny być one rozpatrywane łącznie, a zmiana przeznaczenia budynku pociąga za sobą zmianę przeznaczenia nieruchomości ten budynek obsługujących.

13. Pozwany wskazał jednocześnie, że ewentualna aktualizacja opłaty rocznej z uwagi na zmianę wartości gruntu jest odrębnym postępowaniem, nie mającym związku ze zmianą stawki opłaty. Dlatego też brak podstaw do powoływania biegłego celem dokonywania wyceny nieruchomości.

14. W piśmie procesowym z 07.03.2018 roku pozwana wskazała, że w niniejszej sprawie podstawą prawną do zastosowania zmiany stawki opłaty rocznej był przepis art. 73 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami. W myśl jego postanowień, sama tylko zmiana sposobu korzystania z lokalu położonego na nieruchomości gruntowej uzasadnia zastosowanie zmiany stawki opłaty rocznej, bez względu na to, czy spowodowało to trwałą zmianę sposobu korzystania z nieruchomości.

II. **USTALENIA FAKTYCZNE**

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

1. M. O. oraz M. K. są użytkownikami wieczystym nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), nr KW (...) (działka ewidencyjna nr (...)) oraz nr KW (...) (działki ewidencyjne nr (...)) w udziałach po 1245/6000.

2. Powyższe nieruchomości stanowią chodnik (działka nr (...)) oraz parking i drogę dojazdową (działki ewidencyjne nr (...)). Zostały one oddane w użytkowanie wieczyste poprzednikowi prawnemu powodów w trybie bezprzetargowym, w celu poprawy zagospodarowania nieruchomości przyległej (na podstawie art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami).

3. Działki nr (...) służą obsłudze nieruchomości przyległej – zabudowanej budynkiem nieruchomości gruntowej, położonej przy ul. (...) w O. (nr działki (...), KW (...))

4. Aktualnie nieruchomość oznaczona KW (...) nie pozostaje w użytkowaniu wieczystym, a stanowi własność osób fizycznych – właścicieli wyodrębnionych lokali w budynku położonym przy ul. (...).

5. Przez działkę nr (...) przebiega następująca infrastruktura techniczna: kanalizacja sanitarna (...), przewód telekomunikacyjny tBC, przewód telekomunikacyjny tDC, przewód elektroenergetyczny niskiego napięcia tAn – nieczynny, przewód elektroenergetyczny niskiego napięcia – eNDc, przewód gazowy niskiego ciśnienia gnD – nieczynny, przewód gazowy niskiego ciśnienia – (...) oraz kanalizacja deszczowa – (...).

6. Gmina O. wypowiedziała powodom stawkę opłaty rocznej za nieruchomości KW (...) oraz KW (...) z 1% na 3% ze skutkiem na dzień 31.12.2017 roku. W wyniku ww. wypowiedzenia stawki opłaty rocznej wzrosły do kwot odpowiednio 80,37 zł (za nieruchomość (...)) oraz 564,22 zł (za nieruchomość (...))

7. Powodowie złożyli w terminie do SKO wnioski o ustalenie, że zmiana stawki procentowej jest uzasadniona, powołując się na analogiczne okoliczności co w późniejszym sprzeciwie (opisane w rozdziale I pkt 5-10 niniejszego uzasadnienia)

8. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w O. oddaliło powyższe wnioski.

(okoliczności bezsporne, nadto dowody: dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz aktach administracyjnych)

III. OCENA DOWODÓW

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału:

1. Stan faktyczny niniejszej sprawy w zakresie istotnym dla jej rozstrzygnięcia pozostawał całkowicie bezsporny. Strony były zgodne co do położenia, przeznaczenia oraz sposobu nabycia przez powodów prawa użytkowania działek nr (...).

2. Co prawda M. K. kwestionowała okoliczność zmiany przeznaczenia lokali mieszkalnych na lokale użytkowe w budynku położonym przy ul. (...) w O., jednakże konieczność badania ww. kwestii zaktualizowałyby się dopiero wtedy, gdyby sąd uznał, iż ewentualna zmiana przeznaczenia ww. lokali na tej nieruchomości ma wpływ na ocenę celu funkcjonowania nieruchomości przyległych. Negatywna ocena ww. kwestii implikowała bezprzedmiotowość dokonywania ustaleń faktycznych w zakresie ewentualnej zmiany przeznaczenia lokali.

3. W konsekwencji Sąd zaniechał czynienia ustaleń faktycznych w tym zakresie, Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego zakres postępowania dowodowego wyznacza potrzeba procesowa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1999 r., I PKN 585/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 390/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2001 r., PKN 285/00). Zgodnie bowiem z treścią art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

4. Dlatego też – mając na uwadze charakter sporu Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony które w sposób bezsporny obrazowały kwestie istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawie, nie widząc potrzeby szczegółowego odnoszenia się do wiarygodności poszczególnych dowodów.

5. Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii prawnych, a mianowicie dokonania oceny, czy w realiach ustalonego stanu faktycznego doszło do wypełnienia przesłanek ustawowych zmiany stawki wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste.

IV. ROZWAŻANIA PRAWNE

Sąd Rejonowy rozważył, co następuje:

1. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Pozwany nie wykazał bowiem, aby zaktualizowały się przesłanki do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości.

2. Stosownie do treści art. 233 kodeksu cywilnego, w granicach określonych przez ustawy i zasady współzycia społecznego oraz przez umowę o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste, użytkownik może korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób. W tych samych granicach użytkownik wieczysty może swoim prawem rozporządzać.

3. W myśl zaś art. 238 kc, wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Przepis powyższy stanowi materialnoprawną podstawę istnienia ww. opłaty.

4. Użytkowanie wieczyste jest stosunkiem prawnorzeczowym, prawem usytuowanym pomiędzy prawem własności, a ograniczonymi prawami rzeczowymi. Również obowiązek uiszczania opłaty rocznej wynika wprost z ustawy, jest ekwiwalentem za przysługujące użytkownikowi wieczystemu uprawnienia prawnorzeczowe.

5. Aktualnie nie budzi wątpliwości, że użytkowanie wieczyste jest stosunkiem stricte cywilnoprawnym i taki też charakter ma opłata roczna. Decydujące znaczenia ma bowiem charakter prawa z którego wynika obowiązek uiszczania opłat. Właściciela z użytkownikiem wieczystym wiąże zaś stosunek cywilnoprawny – nawet wówczas, gdy źródłem powstania tego prawa rzeczowego nie była umowa stron, ale przepis ustawy (Ł. D., Aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego – zagadnienia proceduralne, s. 25, W. 2013; zob. także wyrok SN z dnia 26.02.2002 r. o sygn. akt I CKN 1516/99, uchwała SN z dnia 8.12.2004 r. o sygn. akt III CZP 47/04.

6. W konsekwencji właściciel nie ma kompetencji, aby w sposób władczy ustalać wysokość stawki rocznej opłaty. Jej zmiana może nastąpić bądź na mocy porozumienia stron, bądź też w ściśle przewidzianych ustawą przypadkach.

7. Zasadnie bowiem wskazuje pozwana, że stawka wysokości opłaty za użytkowanie nie jest niezmienna. Ustawodawca nie nadał jednak właścicielowi gruntu swobodnej kompetencji do jej modyfikacji, ale w sposób szczegółowy wskazał przypadki, kiedy taka zmiana jest dopuszczalna.

8. I tak, stosownie do treści art. 73 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli po oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nastąpi trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu, na który nieruchomość została oddana, stawkę procentową opłaty rocznej zmienia się stosownie do tego celu. Przy dokonywaniu zmiany stawki procentowej stosuje się tryb postępowania określony w art. 78-81.

9. Z kolei w myśl art. 73 ust. 2a ww. ustawy, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, w przypadku:

1) ustanowienia odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste

2) zmiany sposobu korzystania z lokalu.

10. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do wypełnienia dyspozycji żadnego z ww. przepisów.

11. Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało dokonanie oceny, czy nieruchomość oddana w użytkowanie wieczyste w celu poprawy zagospodarowania nieruchomości przyległej dzieli cel, na który ta nieruchomość jest zagospodarowywana – i to niezależnie od tego, czy nieruchomość „główna” pozostaje w dalszym ciągu w użytkowaniu wieczystym, czy też stanowi odrębny przedmiot własności.

12. Strona pozwana stoi na stanowisku, że nieruchomości oznaczone działkami ewidencyjnymi (...) służą do obsługi nieruchomości na której posadowiony jest budynek położony przy ul. (...), dlatego też stanowią wraz z nim jedną całość gospodarczą. W konsekwencji cel ich zagospodarowania nie może być odmienny niż nieruchomości, której obsługę zapewniają.

13. Sąd nie podziela powyższego stanowiska z następujących przyczyn.

14. Po pierwsze, przepisy dopuszczające zmianę wysokości stawki opłaty rocznej ze swojej istoty mają charakter wyjątkowy. Pozwalają one na jednostronną modyfikację stosunku cywilnoprawnego, podczas gdy podstawową zasadą prawa cywilnego jest regulowanie praw i obowiązków stron za pomocą porozumienia stron.

15. Należy więc wskazać, że na mocy art. 72 ust. 1 pkt 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, stawka preferencyjna 1% wartości gruntu dla ustalenia opłaty rocznej jest przewidziana dla nieruchomości przeznaczonych na „cele mieszkaniowe”. W ocenie sądu powyższe sformułowanie powinno być interpretowane wąsko.

16. Za taką wykładnią opowiedział się również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16.11.2012 roku o sygn. akt III CZP 62/12. W tezie ww. orzeczenia wskazano, że ustanowienie odrębnej własności lokalu użytkowego na cele parkingowe w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe stanowi wystarczającą przesłankę umożliwiającą zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu na podstawie art. 73 ust. 2a w związku z art. 73 ust. 2 i art. 72 ust. 3 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

17. Jakkolwiek więc powyższa uchwała dotyczyła innej problematyki, to w jej uzasadnieniu Sąd Najwyższy musiał odnieść się do argumentacji, iż mimo wyodrębnienia lokalu niemieszkalnego, nieruchomość nadal jest użytkowana na szeroko rozumiane cele mieszkaniowe, gdyż lokal ten służy mieszkańcom budynku, posiadającym w nim odrębne nieruchomości mieszkaniowe, do przechowywania samochodów, pełni więc funkcje pomocnicze dla lokali mieszkalnych, realizując tym samym jedną z szeroko rozumianych funkcji mieszkaniowych.

18. Sąd Najwyższy replikował, że także wówczas, gdy odrębny lokal garażowy spełnia funkcje pomocnicze dla odrębnych lokali mieszkalnych usytuowanych w tym samym budynku, gdyż służy do przechowywania samochodów właścicieli tych lokali, to **niewątpliwie nie spełnia on funkcji ani celu mieszkaniowego w rozumieniu wskazanych wyżej przepisów. Jest odrębnym lokalem spełniającym funkcje użytkowe - przechowywania samochodów**, a fakt, że jest usytuowany w budynku, w którym wyodrębniono też lokale mieszkalne i służy do przechowywania samochodów ich właścicieli, będących też współwłaścicielami lokalu garażowego, jest bez znaczenia, gdyż sytuacja ta w każdej chwili może ulec zmianie w razie zbycia przez te osoby udziału we współwłasności lokalu garażowego na rzecz osób trzecich, nie będących właścicielami odrębnych lokali mieszkalnych w tym budynku.

19. Z uwagi na to, że garaż stanowiący odrębną nieruchomość lokalową nie dzieli losu budynku, w którym został wyodrębniony, bez znaczenia dla określenia jego charakteru jest określenie charakteru tego budynku. Nawet, jeżeli zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (stanowiącym podstawę między innymi oznaczenia nieruchomości i wymiaru opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste oraz § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków budynek, w którym wyodrębniono lokal garażowy jest budynkiem mieszkalnym, to nie daje to podstaw do uznania, że odrębny lokal garażowy usytuowany w tym budynku ma również taki charakter.

20. W konsekwencji – opierając się również na ww. stanowisku Sądu Najwyższego – należało przyjąć, że ustawowy zwrot „cele mieszkaniowe” nie jest równoznaczny z „obsługą budynku mieszkaniowego” bądź „poprawą zagospodarowania nieruchomości, na której usytuowany jest budynek mieszkaniowy”.

21. Po drugie, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6.11.2009 r o sygn. akt I CSK 109/09, przy ocenie, czy nastąpiła trwała zmiana przeznaczenia gruntu uzasadniająca zmianę stawki opłaty rocznej, którą zobowiązany jest płacić użytkownik wieczysty, **decydujące znacznie ma zachowanie samego użytkownika wieczystego**. W zakresie korzystania z nieruchomości będących przedmiotem użytkowania wieczystego nie doszło do żadnej zmiany, tym bardziej z woli użytkowników wieczystych. Przedstawiając problem obrazowo, lokale mieszkalne mogą zmieniać swoje przeznaczenie w lokale użytkowe i odwrotnie, zaś chodnik przez cały czas służy do poruszania się po nim pieszych, a parking i droga dojazdowa do poruszania się i parkowania pojazdów. To, że z ww. nieruchomości aktywnie korzystają właściciele zabudowanej budynkiem nieruchomości przyległej nie zmienia ww. konstatacji.

22. Należy również pamiętać, że **przeznaczenie nieruchomości oraz cel, na jaki została ona oddana, mogą być zmienione w zasadzie jedynie wolą stron stosunku cywilnoprawnego** (J.J.Zięty, Aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, s. 73, Warszawa 2014; zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.06.2012 roku o sygn. akt III CSK 289/11). W niniejszej zaś sprawie ewentualna zmiana sposobu korzystania z lokali wynikałaby z decyzji właścicieli odrębnej nieruchomości, nie zaś użytkowników wieczystych.

23. Uznanie, że pozostające w użytkowaniu wieczystym działki tworzą wraz z odrębną nieruchomością całość gospodarczą i dzielą cel, któremu ta nieruchomość służy prowadziłyby do tego, że grunt oddany w użytkowanie wieczyste mógłby zmieniać swoje przeznaczenie niezależnie, a nawet wbrew woli użytkownika wieczystego – na skutek działań właścicieli sąsiedniej nieruchomości. Stanowisko takie nie może znajdować aprobaty.

24. Podstawą prawną zmiany stawki opłaty za użytkowanie wieczyste nie może być również art. 73 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodzić należy się z pozwaną, że w przypadku zastosowania tego przepisu nie ma konieczności, aby doszło do trwałej zmiany zagospodarowania całej nieruchomości, a wystarczająca jest tylko sama zmiana sposobu korzystania z lokalu. Tym niemniej, **przepis ten dotyczy jedynie udziału w prawie użytkowania wieczystego tej nieruchomości gruntowej, na której dochodzi zmiany sposobu korzystania z lokalu.** Powyższe wynika zarówno z jednoznacznej wykładni językowej, jak i celowościowej – jeżeli właściciel lokalu korzysta z niego dla celów innych niż mieszkaniowe, to ten udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, który mu przysługuje, powinien być obciążony opłatą wg zasad ogólnych. Dotyczy to jedynie tego udziału w nieruchomości gruntowej, który jest skorelowany z prawem własności lokalu w nieruchomości budynkowej.

25. W niniejszej zaś sprawie ewentualne zmiany sposobu korzystania z lokalu w budynku, który jest posadowiony na innej niż przedmiot użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej (nie pozostającej w ogóle w użytkowaniu wieczystym) nie może wpływać na zmianę przeznaczenia sąsiedniej nieruchomości. Co oczywiste, na nieruchomościach pozostających w użytkowaniu wieczystym nie ma zaś żadnych lokali, tak więc dyspozycja art. 73 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami nie może znaleźć zastosowania.

26. W konsekwencji Sąd uznał, że brak było podstaw prawnych do dokonywania zmiany stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że w świetle ustalonego stanu faktycznego, stawka opłaty rocznej od początku istnienia stosunku prawnego użytkowania wieczystego powinna wynosić 3% wartości gruntu, nie zaś 1%. Jak wskazano wyżej, przesłanki do zmiany stawki opłaty rocznej wskazane zostały przez ustawodawcę w sposób enumeratywny – w ich katalogu nie zamieszczono konieczności dokonania korekty wymiaru stawki opłaty rocznej na skutek poprzedniego ustalenia jej w nieprawidłowej wysokości.

27. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał wypowiedzenia wysokości stawki opłaty rocznej dokonane we wszystkich połączonych sprawach za nieuzasadnione.

28. Powyższe wiązało się również z oddaleniem wszelkich pozostałych wniosków dowodowych składanych przez strony postępowania, z uwagi na fakt, że zebrany dotychczas materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia, a analizowanie dalszej argumentacji strony powodowej w sytuacji przyjęcia zasadności pierwszego ze sformułowanych zarzutów byłoby działaniem bezcelowym i prowadziłyby jedynie do przedłużenia postępowania.

29. Należy mieć na uwadze, że połączenie spraw na podstawie art. 219 kpc ma charakter jedynie techniczny, służący ekonomice procesowej - poszczególne sprawy zachowują swój odrębny byt, zarówno w zakresie żądania głównego, jak i rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

30. Dlatego też we wszystkich z połączonych spraw Sąd nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz strony powodowej, zgodnie z regułą ogólną wynikającą z art. 98 § 1 i 3 kpc. Na koszty postępowania złożyły się wynagrodzenia reprezentującego obydwójce powodów pełnomocnika (po 90 zł – § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) uiszczone opłaty od sprzeciwów w kwocie 30 zł oraz dwa razy po 17 zł opłaty od pełnomocnictwa (albowiem przedłożono jedynie po jednym dowodzie uiszczenia opłaty od pełnomocnictwa)

Asesor Sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie

Mirosław Ośko

Sygn. akt X C 4950/17

X C 4951/17

I C 5032/17

I C 1183/18

O., 06.08.2018 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
2. Akta przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

Asesor Sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie

Mirosław Ośko